וְדִבַּרְתָּ בָּם

קשת מזכרת בתיה
לחיות ולתרוך ביחד

עשרת הדיברות
הדיבר הראשון

פרשת נח | גיליון מס' 354 | ל' בתשרי תשע"ח | 20 באוקטובר 2017

שמחים לפתוח את השנה ה-12 של "ודברת בם".
אחרי פגישות לתוך לתוך הלילה, חשיבה ודיונים ארוכים, גיבשנו את הקונספט שאתם רואים בגיליון זה.
כל גיליון יתייחס לאחד מעשרת הדיברות, מדורים חדשים ומרתקים
וכן כתב חידה לאורך השנה שקשור לשנת ה- 70 למדינה ויתפרסם בעיתון.
אנחנו פתוחים להצעות ורעיונות חדשים ונשמח לכל פידבק.
מערכת "ודברת בם" vedibarta12@gmail.com

אילו הייתי זבוב

אילו הייתי זבוב ויכולתי לבחור כל קיר שבעולם, על הקיר של מי הייתי רוצה להיות? המחשבה הראשונה שלי היא קיר החללית אפולו 11 בדרכה אל הירח, ואם אפשר אז ליד החלון. אבל אני מוכן להתפשר גם על קירות האבן הכבדים של בית המשפט שדן את סוקרטס למוות בשתיית רעל, על ששאל יותר מדי שאלות. ואם תלחצו אותי אל הקיר, אסתפק גם בסוג המתפרק, כמו בנפילת חומת ברלין. אין מראה היסטורי יותר, בעיניי, מהמון רב של אנשים עם פטישים המשתמשים בהם כדי לשבור חומה, ולא אחד את השני. ואולי זבובים בכלל לא צריכים קיר כדי להיות זבובים? הרי היה לפחות זבוב אחד בהיסטוריה שזימזם בחוף הים של תל אביב בליל שבת קיצי לפני יותר משמונים שנה ויודע לענות על השאלה "מי רצח את ארלוזורוב?" כשחושבים על זה, להיות זבוב זה כמו להיות הקוף השלישי בתמונת שלושת הקופים: לראות ולשמוע אך לא לדבר. וזה כבר מעלה שאלה פילוסופית איתה יתמודד בבוא היום דור ילדינו: אם עץ נפל ביער וראית אותו נופל ברוב רושם ושמעת את הרעש הגדול אך לא יכולת לצייץ על כך בטוויטר – האם זה קרה? אין ספק שהעולם נהיה פחות נעים לזבובים מתבוננים, הולך ונמלא בלחצני share מהבהבים ליד כל רגע בחיים. ואולי בעוד כמה עשרות שנים נצא כולנו - אגודת הזבובים המתבוננים המזדקנים - לדרכנו האחרונה עם מילותיו של צ'רצ'יל, ששמעתי במו אוזניי הזבוביות רגע לפני מותו: "טוב, זה נהיה משעמם".

גיל עטר

עשרת הדיברות - הדיבר הראשון

מהו הדיבר הראשון בעשרת הדיברות?

לא כל מי שמביט בטקסט מסכים על התשובה.
מרבית הפירושים, כולל כמה פירושים יהודיים קדמוניים (למשל תרגום השבעים, או פילון), סופרים את הדיברות השונים רק כאשר ישנו ציווי מפורש לקיים או להימנע ממעשה מסוים. אם כך, הדיבר הראשון הוא "לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פָּנָי".
אבל בעקבות התלמוד, מרבית הפירושים המסורתיים ביהדות שלאחר המאה החמישית מתייחסים לפסוקי הפתיחה כדיבר הראשון: "אָנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים".
אם נקבל ספירה זו, מהו, אם כן, תוכנו של הדיבר הראשון? כל שאר הדיברות מחייבים עשייה או הימנעות. מה עלינו לעשות עם "אָנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ"?
בעקבות הרמב"ם, מפרשים רבים רואים את הפסוקים של הדיבר הראשון כחיוב להאמין באל. אבל אני חושב שהרבה מהמפרשים מפספסים את הנקודה העיקרית, שהרמב"ם טוען שכל אחד ואחת מחויבים לה.
המצווה הראשונה בספר ההלכתי הגדול של הרמב"ם מופיעה כך:
"יסוד היסודות ועמוד החכמות, לידע שיש שם מצוי ראשון... וידיעת דבר זה מצוות עשה, שנאמר 'אנוכי ה' אלוהיך'" (משנה תורה, מדע, הלכות יסודי התורה פרק א)
הדגש הוא על השורש י.ד.ע.
הרמב"ם אינו מחייב אדם להאמין באל, אלא לדעת שיש אל. האדם מחויב להכיר בהוכחות הלוגיות המחייבות את קיומו של האל (חלקן מופיעות בספרו הפילוסופי "מורה נבוכים").
מעניין להבחין שאמונה באל, ובוודאי לא הכרה של ההוכחות לקיומו, אינן מהוות תנאי יסודי להשתייכות לדת היהודית בדורנו, לפחות לא על פי הפירוש המקובל של רוב הזרמים הדתיים.
כאשר בא אדם להתנצר, עליו לקבל על עצמו אמונה בישו ואולי בעוד דברים אחרים לפי הכנסיה הספציפית אליה הוא בוחר להשתייך.
כשמישהו רוצה להתאסלם, הוא נשבע להאמין באללה ובמוחמד שליחו.
גם דתות אחרות מחייבות את החבר בדת להאמין ביסודות תיאולוגיים כלשהם (אפילו בבודהיזם זה כך בדרך מסוימת).
אבל ביהדות קרה משהו מוזר לאורך הדורות. אם פעם כדי להתגייר היה על המצטרף להכריז "עמך עמי ואלוהיך אלוהיי", היום זה אחרת לגמרי.
כדי להצטרף ליהדות, אף אחד לא בוחן את אמונתך באלוהים, את קבלת התיאולוגיה של חז"ל, או כל דבר אחר. מה בית דין בוחן אצל מועמד להתגייר? האם שמר שבת, האם נטל ידיים, האם הלך לתפילה, האם הניח תפילין. אני לא חושב שבית דין לגיור שואל "האם אתה מאמין באלוהים?"
כמו כן, כאשר רוצים לברר אם מישהו דתי או לא, לא שואלים אותו אם הוא מאמין באלוהים אלא אם הוא שומר שבת, אוכל כשר או משהו דומה.
איכשהו קרה שהיהדות נהייתה דת של עשייה ולא של אמונה.
אינני יודע אם זה טוב, או רע, או סתמי. אני גם לא מנסה לנקוט עמדה שיפוטית כלפי תופעה זו. אבל אני חושב שזו תופעה ייחודית, ומעניין להבין כיצד היא נוצרה.
בייחוד כשמדובר בסוג של התעלמות מהדיבר הראשון בעשרת הדיברות.

אריאל ידין

החודש העברי בהיבט הסביבתי

מרחשוון מבשר את בוא הסתיו

בלוח השנה העברי ניתן למצוא חג או מועד (חופש בפי הילדים) כמעט בכל חודשי השנה למעט חודש חשוון (מרחשוון בשמו המלא). אך צאו החוצה לטבע, הריחו את האוויר והרגישו את הניחוחות שמביא איתו החודש הנפלא והחשוב הזה במעגל השנה.

ראשית כול, חודש חשוון מבשר את בוא הסתיו. כמאמר השיר "עוד מעט קט ונגמר, הקיץ עבר". הלילות נעשים קרירים, הימים מתקצרים ומזג האוויר הופך הרבה יותר נעים. את זיכרונות ימי הקיץ העלידים משאירים מאחור ומצפים בקוצר רוח לגשם הראשון.

היורה הוא גשם ברכה, שמרווה את האדמה היבשה ומתחיל להנביט את הזרעים החבויים בתוכה ומחכים בקוצר רוח לטיפות הראשונות שיחלחלו פנימה ויפיחו בהם רוח חיים. המפגש הראשוני והחשוב הזה מתקיים כמעט כל שנה בחודש חשוון. ב-ז' בחשוון מתחילים בארץ ישראל לבקש גשמים בברכת השנים שבתפילת שמונה-עשרה.

בתשרי "תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה" ובחשוון כבר רואים את ניצני הברכה. לאחר חודש של חשבון נפש סוער בתוכנו, אנו נכנסים לחודש רגוע יותר של שגרה מבורכת וניחוחות מיוחדים של סתיו. יש המרגישים תחושת ריקנות אחרי החגים, אך ניתן גם להתייחס לסתיו כאל התחלה חדשה עם בוא היורה שמביא עימו התחדשות בטבע.

במהלך חודש חשוון יש בממוצע בשנים האחרונות כשני ימי גשם, אך כמה שהם חשובים לטבע ולחקלאות! לגיאופיטים (פקעות ובצלים) שמחכים לבצבץ מתוך האדמה, לצמחי הנוי הסתוויים, לזרעי הדגן שזה עתה נזרעו ועוד. עיכוב בגשמים הראשונים יגרום לאיחור בפריחת הגיאופיטים היפהפיים שמעטרים את הטבע בחורף בשלל צבעים מרהיבים ובריחות נהדרים, כמו גם לשיבולי הדגן ולגידול החיטה, שירידתם חשובה מאוד הבשלת תבואתם במועדה.

"אם יבוא יורה בעיתו יהיה קציר," כך אומרים זקני הכפר מימים ימימה אך לא רק קציר. גם הטבע מתעורר לחיים, כמו פריחת עצי האקליפטוס הפורחים בסתיו ומספקים שפע של צוף לדבורים המכינות דבש ומאחסנות אותו לחורף; עופות שונים חולפים בשמיים כמו חסידות, שקנאים ועופות דורסים למיניהם. הנחליאלי בכל פינה וגם להקות זרזירים במופע אווירי מרשים, כמו גם שחפים וקורמורנים.

צמח החודש

צמח החודש הוא כְּתֵלָה חריפה. זהו צמח סלעים טיפוסי, בן-שיח ירוק-עד המדיף ריח חריף. גובהו כחצי מטר, בעל גוון אפור, עלים חסרי עוקץ, שעירים ורכים.

הכתלה החריפה פורחת בסוף הקיץ ובסתיו, מאוגוסט עד נובמבר. כצמח של נקיקי סלעים אין לה הרבה מתחרים בבית הגידול ולכן נותרים לה מספיק מים לקיים עלים ירוקים במשך הקיץ ופריחה במהלך הסתיו. הפרח צהוב, ראשו נוטה לארגמן, הפרחים צינוריים, בראש כל פרח יש עלי הכותרת בעלי חמש שיניים.

הכתלה החריפה שכיחה בכל אזורי הארץ: בחבלים הים תיכוניים ובערוצי נחלים, בערבה ובמדבר.

חליטה מהעלים מפיקה תה חריף וטעים ועלולה לסייע במקרים של בעיות בדרכי הנשימה, במערכות העיכול והלב, במקרים של פצעים בעור, מקרי הרעלה, חום, חולשה כללית ודלקת פרקים.

אריק בן חביב

מי אוהב את השבת?

איך נראית השבת שלכם? האם אתם שומרי שבת או לא? אני רואה בעצמי חילונית שומרת שבת. אני שומרת על השבת שלי משפחתית ומהנה ומשתדלת מאוד להגן עליה מפלישות של עבודה, לימודים או משימות שנותרו משאר ימות השבוע. זה במרחב האישי המשפחתי. במרחב הציבורי, מתקיים כבר שנים מאבק על אופי השבת, ואיכשהו מלחמות השבת פתחו חזית בקו הלא נכון.

הקולות המתנגדים למסחר בשבת מטעמים דתיים, קיבלו חיזוק לא צפוי מסוציאליסטים ומלוחמי זכויות הפרט, שמזכירים שגם לעובדים וגם לבעלי העסקים הקטנים מגיע יום חופש. הם גם טוענים, ובצדק, שהמסחר בשבת מעניק יתרון לא הוגן לרשתות ענק שיכולות לפתוח את הסניפים שבעה ימים בשבוע, על גבם של עובדים מסכנים שיום החופש המשפחתי נגזל מהם. מנגד המאבק החילוני מתומרן על ידי בעלי אינטרסים לכיוון הכלכלי. כאילו זה המאבק שלנו. כאילו זאת התרבות עליה אנו יוצאים להגן: לקנות ולקנות ולקנות.

ובתוך כל הדיון הפוליטי האינטרסנטי הזה, לא נשמע קולה של האידיאולוגיה החילונית: גם אני רוצה שבת. גם אני רוצה את התרוממות הרוח שיכולה וצריכה להיות לשבת. לא רוצה להתפלל בבית הכנסת טקסטים שאינם חלק מעולמי ולא משקפים את אמונותיי. אבל גם לא לכלות את שבתותיי בקניות משמימות וסידורים.

השבת צריכה להכיל אירועי תרבות רבים המפוזרים בכל רחבי הארץ ולא רק בעיר תל אביב. הגישה לאירועים אלה צריכה להיות קלה ופשוטה גם על ידי קירבה למקום המגורים, וגם על ידי תחבורה ציבורית. האירועים צריכים להיות מסובסדים בצורה כזאת שכל אחד יוכל להרשות לעצמו בילוי תרבות של שבת (אפשר לקרוא לזה הוצאות דת: הדת החילונית): הופעות רחוב, שירה בציבור, מרכזי תרבות לנוער, אירועי תרבות שאולי אינם שומרים על השבת מבחינה הלכתית, אבל מאפשרים לנהל חיים חילוניים מלאים ועשירים.

איך קרה שמתוך רצון אמיתי ומוצדק להגדיר את החוויה החילונית, מצאנו את עצמנו נלחמים על הזכות לשופינג? העגלה החילונית אינה ריקה. להפך. היא מכילה את כל התרבות היהודית ולצידה את תרבות העולם. היא כוללת את הרצון לחוות הכול, ללמוד, להכיר, להתנסות. העגלה שלנו מלאה מכל טוב. בואו לא נחליף אותה בעגלה של סופֶר.

השבת צריכה להכיל אירועי תרבות רבים המפוזרים בכל רחבי הארץ ולא רק בעיר תל אביב.

הגישה לאירועים אלה צריכה להיות קלה ופשוטה גם על ידי קירבה למקום המגורים, וגם על ידי תחבורה ציבורית.

האירועים צריכים להיות מסובסדים בצורה כזאת שכל אחד יוכל להרשות לעצמו בילוי תרבות של שבת.

חגית קראוס

קול משמים

בני ובנות "קשת" מזכרת בתיה היקרים,

טוב, אני בהחלט זוכר שהבטחתי להפסיק את פרסום הטור הזה, לפרוש מכתיבה או לכל הפחות להיכנס לתקופה של הסתר פנים, אז בואו קודם כול נתייחס לפיל שבחדר: הֵי, מה לעזאזל הוא עושה פה? אני יצרתי פיל כדי שיחיה בסוואנה, לא בין ארבעה קירות! מי הדפוק שהכניס אותו לחדר?!

במילים אחרות, לכו לעזאזל, בתור אלוהים אני ממש לא חייב לכם הסברים למה החלטתי לְפַנות פרומיל מזמני הנצחי כדי לשוב ולהתייחס אליכם, יציריי בני התמותה. ככוח עליון שאין למעלה ממנו, אני יכול להחליט מה שבא לי, מתי שבא לי, ובוודאי שאין לזה שום קשר ללחצים רגשיים כבדים שהופעלו עליי טלפונית בטענה שאין מספיק כותבים ל"ודברת בם", וכן לדברי חנופה זולים שטענו ש"הטורים של אלוהים היו מאוד פופולריים".

ובכן, השנה אני רוצה לחזור לטקסט קצת עתיק שלי, שלמען האמת צבר פופולריות עצומה במהלך השנים. אני אמנם קראתי לזה בתורה "עשרת הדברים", אבל כרגיל חז"ל חשבו שהם יודעים טוב יותר ממני למה אני מתכוון ושינו את זה ל"עשרת הדיברות". יאללה, לא קריטי, אני לא מתכוון לריב איתם על זה. נו, כי הם מתים. קוראים להם חז"ל, הרי.

אז לענייננו: לפני איזה שלושה מילניומים נתתי למשה בהר סיני את עשרת הדיברים/ות (וואלק תראו מה עשיתם לי, נהייתי מרב מיכאלי). בעיניי זה היה טקסט מכונן. תמצית כל החוקים, המצוות והכללים. ומכיוון שאני צופה כל הדורות, וידעתי שברבות הימים תאבדו כל יכולת לקרוא טקסט מורכב ותתמכרו לפאנצ'ים קצרים בפייסבוק, ניסחתי את זה פשוט, קצר וקולע. זה לא עזר, בסוף עשיתם מזה מה שבא לכם.

> מה, אני צריך לכתוב טור בעלון קהילתי במזכרת בתיה כדי שיכירו בקיומי? איך הגענו למקום הזה? ולמה לעזאזל עזבנו את תל אביב?

הנה נתחיל בדיבר הראשון: "אָנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים". לכאורה ברור, מה כבר ביקשתי? שתדעו שאני זה אני. ומה קרה? באו כל מיני קטני אמונה למיניהם והחליטו אחרת. הרבה לפני שהתחלתם פה עם הציונות והתפוזי Jaffa, גידלתי פה פרדסים להנאתי. הקיצר, יום אחד נכנסו לשם ארבעה חבר'ה ואחד מהם פשוט יצא והחליט שהוא כופר בעיקר. לא יודע מה נפל עליו. זה היה הזוי בקטע אחר.

מה שיותר גרוע הוא, שעם השנים זה הפך למגיפה. שפינוזה, מרקס, פרויד ועוד כל מיני ארחי פרחי פשוט שכחו שאנוכי ה'. לא להאמין! מה, אני צריך לכתוב טור בעלון קהילתי במזכרת בתיה כדי שיכירו בקיומי? איך הגענו למקום הזה? ולמה לעזאזל עזבנו את תל אביב?

אם הייתם מבינים טיפה בפילוסופיה, היה לכם ברור שאני מצווה משמע אני קיים. אבל לא, אתם מסתובבים לכם במאה ה-21 כאילו אין לכם אלוהים. חושבים שאתם חופשיים. אתם לא. אני זה שהוציא אתכם מארץ מצרים מבית עבדים, ואתם אלה שבחרתם לחזור להיות עבדים ושפחות. לעבודה, לסמארטפונים, לשופינג, ללייקים, לסדרות, לריגושים, לתיעוד, למותגים, לוואטסאפ, ולְמה לא?

אתם כל כך עסוקים בהתמכרויות שלכם, ששכחתם את עצמכם. כשאמרתי "אנוכי ה'" התכוונתי לומר שאני זה אני, ועכשיו אני שואל אתכם: אתם זה אתם? או שאתם זה מה שאתם רוצים שיחשבו עליכם? אל תענו לי, אנוכי ה' אלוהיכם, אני יודע לבד.

שלכם, אלוהים

הביא לדפוס: יואב פרידמן

לכל אורח – סיר משלו

> יש לנו מדינה חזקה וחברה איתנה, ועם המעבר הזה יש לנו גם אחריות. האחריות החברתית שלנו היא לדאוג שכולם יָסֵבו לשולחן אחד וירגישו חלק מהסעודה הגדולה הזאת שנקראת חיים.

פעם, באחת מתוכניות הבישול שלו, סיפר השף אהרוני, ותסלחו לי על הציטוט הלא מדויק, שלפני עשרים שנה, כשהיה מארח בביתו, היה מכין ארוחה אחת גדולה ל-25 איש, ממיטב המצרכים, וכולם היו מרוצים. לכל היותר, היה מקפיד על כשרות, למען חלק מהאורחים.

היום האירוח משפחתי נעשה מורכב יותר: יש הרגישים לגלוטן, אחרים רגישים ללקטוז, יש צמחונים, טבעונים, אלרגים לסומסום, לביצים ולבוטנים ואלה שחייבים, אבל חייבים רק בשר... לכל אורח – סיר משלו.

הסיפור הזה, שסופר ספק בהלצה ספק בהשלמה עם המציאות המשתנה, הוא מעין מיקרוקוסמוס של החברה שבה אנו חיים.

לכל אחת ואחד יש סיר משלו. הסיר גדוש במטעמים שהוא אוהב יותר, אולי אוהב פחות, הוא כולל את מה שהביא מהבית, את הזהות שלתוכה גדל ואת זו שהוא מגבש לעצמו במהלך השנים, את עולם הערכים שהוא בונה ומבנה לעצמו – מה הוא סבור שאסור לו, מה הוא חושב שמותר לו, ממה מאוד כדאי לו להימנע.

מתוך כך, גם התפקיד שלנו כחברה השתנה. לא עוד סיר אחד משותף לכולם. האירוח אמנם קל יותר כשהארוחה אחידה, זה אפילו נעים ומגבש, אך במבט מעמיק יותר נוכל לראות שתבשיל אחיד תמיד ישאיר חלק מהאורחים מחוץ לשולחן. לרוב את אלה שיותר קשה להם. התפקיד שלנו הוא לדאוג שכל אחת ואחד יוכלו ליהנות ממה שיש בצלחת, אבל עדיין – שנוכל לשבת כולנו ולאכול בהנאה סביב אותו שולחן.

בדיבר הראשון בעשרת הדברות, נאמר: "אָנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם". מדוע צוין "...אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם"? הרי זה ברור ומשתמע מתוך "אָנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ". מפרש ספר "הכוזרי" להדגיש עד כמה משמעותי עבור עבד, עבור עם מושפל ונדכא, אפילו לחשוב על מעבר לצד השני, לא כל שכן לעשות זאת.

המעבר ל"צד" השני - מתפיסה של אחידות לתפיסה של הכלה וגיוון - עשוי להיות קשה, גם אם אתה לא עבד. בפתח המאה ה-21 ולמרות כל הקשיים, איננו עוד עם מושפל ומדוכא. יש לנו מדינה חזקה וחברה איתנה, ועם המעבר הזה יש לנו גם אחריות. האחריות החברתית שלנו היא לדאוג שכולם יָסֵבו לשולחן אחד וירגישו חלק מהסעודה הגדולה הזאת שנקראת חיים. הרי גם בעולם העסקי כבר ידוע שחברות מעורבות ומגוונות מצליחות יותר: מגוון הדעות והרעיונות, הפנייה לאוכלוסייה מגוונת והפתיחות מגדילים את היצירתיות, את התפוקה ואת הרווחים.

יש לנו כהורים, כחברה, כחלק מהקהילה שבה אנו חיים, מחויבות אישית ואחריות חברתית לְפַנות לכולם מקום בשולחן ולתת לכל אחד את הצלחת המתאימה לו; לארח דווקא את הילד השונה, את זה שלא מכיר או מתבייש, זה שהבן או הבת שלנו לא מתחברים אליו באופן מיידי (אנחנו עוד עשויים להיות מופתעים...), להתארח אצל שכנים שזהותם האתנית שונה משלנו, להזמין דווקא את הילדה בכיתה שיושבת לבד ולהציע לה להצטרף למשחק הכדורגל השכונתי.

ולפעמים, אולי רק קצת, ננסה לקחת ביס אחד קטנטן ממה שיש בצלחת של זה שיושב לצידנו. בתנאי שאנחנו לא אלרגים, כמובן...

יכול להיות שנכיר טעמים חדשים.

יפעה בנר

ילדי גן "דולב"
בשיחה אסוציאטיבית על עשרת הדיברות

משתתפים: אביתר, אורי, עידן, הודיה, גפן, שירה, יובל (עידן וגפן פרשו באמצע)

אני: מי יודע איזה חג מתקרב?

כולם: סוכות.

אורי: אני בניתי סוכה

אני: ומי יודע איזה חג מגיע אחרי חג סוכות?

כולם: פורים!

אני: ולפני פורים, מיד אחרי סוכות?

אורי: חג תורה.

גפן: שמחת תורה.

אני: נכון. ובשמחת תורה אנחנו חוגגים כי מתחילים לקרוא בתורה מההתחלה, ובתורה שלנו כתובים עשרת הדיברות. **מי יודע מה זה עשרת הדיברות?**

.....

אז אני אספר לכם. עשרת הדיברות הם עשרה דברים – כללים - שכתובים בתורה ואומרים לנו מה מותר ומה אסור לעשות.

עידן: כיבוד אב ואם.

אני: נכון מאוד! צריך לכבד את אימא ואבא. ומה כתוב שאסור לעשות?

גפן: לא לכבד את הרעים.

יובל: לא להרוג!

הודיה: אסור לכעוס.

יובל: מותר לכעוס אבל אסור לצרוח.

עידן: ואסור להרביץ. אסור להפיל סידור על הרצפה, ואם מפילים אנחנו צריכים לתת לו נשיקה.

אני: אילו עוד כללים אתם מכירים מהגן או מהבית?

הודיה: אסור לנו לקחת אוכל מהמטבח בלי רשות.

אורי: אסור להרוג אנשים מהגן.

אני: אסור להרוג בכלל, נכון?

אורי: מהגן זה בטוח אסור.

הודיה: מותר לנו לעשות את מה שאבא ואימא אומרים לנו.

אני: מה עוד מותר לעשות בגן ובבית?

הודיה: מותר לשחק.

יובל: ברור שמותר לשחק!

הודיה: אסור להשתולל.

יובל: אסור לשבור משחקים.

הודיה: אסור להתנהג לא יפה לאימא ואבא כי הם נחמדים.

אורי: אסור בכוונה לדרוך על איש, לא מפילים את השולחן של החזן. ואסור לעשות קָרֵב עם אבא כשהוא צם.

גפן: אסור לנו להתנדנד עם הכיסא.

אני: איזה כללים יש לכם בבית?

הודיה: אסור להחליק במדרגות, כי ככה אנחנו נקבל מכה.

אורי: אסור לטרוק את הדלת.

יובל: אסור שהחתול שלנו יעשה חור בספה.

הודיה: אנחנו עושים את הדברים הטובים ולא הרעים.

אביתר: ולא מפילים ספר תורה על הרצפה.

יובל: אסור להצביע על אנשים.

אני: למה בכלל צריך שיהיו כללים?

יובל: שהכול לא יהיה בלגן.

הודיה: שהבית לא יהיה מבולגן וככה אימא ואבא לא יהיו עצובים.

אורי: צריך להקשיב כל הזמן לאימא ואבא, אפילו בבריכה, אבל אני לא צריך כי אני יודע לשחות.

אני: מה היה קורה אם לא היו כללים?

יובל: היה בלגן.

שירה: אם לא היו כללים היינו מפזרים את הקוביות ולא היו קוביות.

הודיה: אז היה בלגן ולא היה לנו איפה לדרוך.

אני: אם הייתם יכולים להמציא כלל, איזה כלל הייתם ממציאים?

אורי: אסור לפגוע בלב. ואסור שאלוהים ישלח גיבורי-על.

אני: למה שאלוהים לא ישלח גיבורי-על?

הודיה: כי אנחנו עוזרים לעצמנו.

אביתר: הייתי מחליט על כלל שצריך משקפיים שהשמש לא תסנוור אותנו ואסור לרמות.

אביתר: מה מותר?

אני: מה מותר באמת?

הודיה: מותר לעשות את הדברים שאימא ואבא אומרים וככה נתנהג יפה לאחר.

יובל: מותר להביא פתקים לגן.

שירה: מותר להיפרד מאימא בשער.

יובל: מותר לבכות.

אני: על אילו עוד כללים הייתם מחליטים אם הייתם יכולים?

אורי: אסור לקנות טלפונים, גם להורים.

אביתר: אני אחליט שמותר לקנות טלפונים.

ריאיינה - נועה שחר

שנה חדשה בקשת

שלום לכל חברי הקהילה היקרים,

עם פתיחתה של שנה חדשה של פעילות קהילתית מגוונת, אני רוצה להודות בראש וראשונה לכל המתנדבים המסורים שכבר נרתמו להפיק את שלל הפעילויות הצפויות לנו השנה - לאנשי "ודברת בם" האחראים להפיק זו השנה האחת-עשרה את הגיליון שאתם קוראים בו עכשיו, למארגני השבתות הקהילתיות והארועים הקהילתיים שהראשונים שבהם מתקיימים בימים אלה ממש. עוד אני רוצה להודות לנשות ואנשי צוות באל"י וצוות הקליטה, הדואגים בכל עת לרווחת משפחות חדשות, למשפחות לאחר לידה, ולכל מי שזקוק לתמיכה, ולצוות תרומה לקהילה הרותם את כולנו לסייע בהוסטל, באיסוף מזון ללקט ישראל ועוד ועוד.

בעצם, סיפור ההצלחה הקהילתי שלנו הוא סיפור ההצלחה שלנו, ותוצאה ישירה של השותפות של כולנו בכל אחד מן הפרויקטים שמניתי למעלה - אם בבישול ארוחות ליולדות וחולים, בכתיבה מזדמנת ל"ודברת בם", בנגינה ושירה בארועים הקהילתיים, באירוח משפחות חדשות, וגם בהשתתפות בארועים עצמם.

אני מזמינה אתכם להתעדכן בשלל הפעילויות המתוכננות לשנה זו ולקחת בהן חלק במהלך השנה לפי יכולתכם וטעמכם!

עוד אני רוצה לנצל את ההזדמנות ולחשוף את הפרויקט החדש שלנו לשנה זו.

במהלך הקיץ הוקמה בביה"ס היסודי ספריה חדשה ומאובזרת לרווחת התלמידים, ובביה"ס העל-יסודי הוקמה כיתת מחשבים והחצר השתדרגה בזכותה של מדשאה חדשה. כל אלה התאפשרו גם בזכות תרומות נדיבות שגויסו ע"י חברי עמותה בעלי קשרים אישיים לתורמים נדיבים.

הניסיון המוצלח מעודד אותנו להמשיך ולגייס משאבים גם השנה לטובת פרויקטים נוספים, ולשם כך נשמח לעזרתכם, חברי קהילה שיש להם קשרים לתורמים פוטנציאליים. אנו נפנה אליכם בקרוב עם פרטים נוספים.

ולסיום אני מאחלת לכולנו שנת קהילה טובה וברוכה!

גילי רבל

יו"ר ועד העמותה

ראש השנה בנפאל

שלום קוראים לי תלמה וואכטל חלמיש, ולפני חגי תשרי טסנו משפחתי ואני לנפאל, את כל החגים חגגנו שם. אני אספר לכם על חגיגות ראש השנה המבולגנות ביותר במזרח הרחוק, בפוקרה שבנאפל.

אז איך חוגגים את ראש השנה בנפאל?

בבוקר שאלתי את אמא "איפה חוגגים את ראש השנה?"

אמא אמרה "את ראש השנה חוגגים בבית חב"ד".

שאלתי: מה זה בית חב"ד

מסתבר שחב"ד זו חסידות גדולה שמקימה בתי כנסת ומקומות שמתאימים ליהודים בכל העולם.

אכלנו ארוחת בוקר והלכנו לבית חב"ד. וישר התחלנו לעבוד. יודפת ואני שטפנו 150 צלחות עם עוד 4 בנות שעזרו לנו מאוד, אחרי שסיימנו חשבנו שאפשר לנוח אבל לא, הקמח הגיע. 25 ק"ג קמח שיהפוך ל-3 שקיות ענקיות של חלות אישיות. היו רק שתי נפות ושל יודפת נהרסה אחרי 2 ק"ג, המשכתי לעוד 23 ק"ג לבדי. במקביל בנות אחרי צבא הכינו חלות והתחלנו להרגיש את אווירת החג שהייתה נפלאה.

בערב החג היינו 150 יהודים, קשת נפאל. דתים, חילונים, חסידים, משפחות שלמות, זוגות, רווקות ורווקים, מבוגרים מאוד ועוד 20 ילדים - כולם.

אני חייבת להגיד שהחג הזה היה אחד החגים המיוחדים שהיה לי בחיים ואני מאוד מודה להורים שלי שלקחו אותי ואת האחיות שלי לראות איך היהדות נחגגת גם בארצות אחרות.

אחרי ראש השנה המשכנו לטרק ארוך בסובב אנפורנה, ראינו נופים מרהיבים ואת יום כיפור חגגנו בממנג עם - נחשתם נכון, בית חב"ד :)

תלמה וואכטל חלמיש

כתה ה2

תחילת שנה בחטיבה

צילומים: לואי וויל

מסע ומתן

בלי מפה ובלי וויז אנו יוצאות למסע; מנסות להבין למה אנשים נותנים מעצמם.
מתחילות הכי קרוב. מהשכנים ברחוב ליד, מחברינו לקהילה. אלו שנותנים בתוך הקהילה.

תחנה ראשונה במסע ומתן: ריאיון עם אריאל סלע וחמוטל דויטשמן, היו"רים היוצאים של ההנהגות הבית ספריות

אנחנו פוגשות את חמוטל ואריאל לריאיון משותף. **היא:** יום אחרי פרישתה מתפקידה כיושבת ראש הנהגת ההורים בבית הספר היסודי "קשת". **הוא:** שבוע אחרי פרישתו מתפקידו כיושב ראש הנהגת ההורים של חטיבת "קשת". הזמן: ערב סוכות. **היא:** אחרי יום עבודה, לפני הבישולים. **הוא:** אחרי יום עבודה, לפני הכנת קינוחים מושקעים. אנחנו משוחחות איתם על עשייה חברתית בתוך הקהילה, מנסות להבין מה מושך אדם עובד, עסוק, עמוס, לקחת על עצמו עוד משהו מהצד. ולא סתם משהו אלא תפקיד מחייב, דורש ומשמעותי.

חמוטל:
לאור הטלטלות שבית הספר עבר, חשוב היה לי להיות בעמדת השפעה ולייצר עבודה שיתופית בין ההורים לצוות החינוכי. ה"טיימינג" היה נכון עבורי הן מבחינת הצרכים, הן מבחינת השלב בחיים והצורך לאתגר ולעניין את עצמי.

אריאל:
כשנכנסתי זו הייתה השנה הראשונה של החטיבה ונדרשתי לבנות את התפקיד מראשיתו. אחד היעדים שלנו היה הצמחת החטיבה לתיכון. לצערנו, היה זה יעד שלא התממש. המעורבות בהנהגה איפשרה לנו להבין ולהתנסות באופני עבודה של הצמחת חטיבה, ולהיחשף למוכנות הגדולה של ראש המועצה מאיר דהן להשקיע בנו. הוא היה מוכן ללכת לקראתנו בניסיון לפתוח כיתה י' בצורה יוצאת דופן ומרגשת, וזה לא מובן מאליו. מבחינתי, זו גם הייתה סגירת מעגל, כי לפני שמונה שנים הייתי יושב ראש ההנהגה הבית ספרית בשנה הראשונה כבית ספר עצמאי (נפרד מ"בן גוריון"). זה התחיל מזה שהצטרפנו ל"קשת". גרנו בעבר במקום אחר ושם חשתי קצת זרות. פה חשתי קירבה לאנשים ומתוך זה הרגשתי רצון להתנדב ולקחת חלק.

האמת היא, שלאריאל קשה להגיד "לא" להתנדבות. לתפקיד הגיע בעקבות בקשה של חמוטל. חוץ מזה, הוא מתנדב בארגון "פעמונים" כבר שנתיים וחצי, שם הוא מכהן כראש צוות, וגם שותף פעיל במניין המשתף. אנחנו מתחילות לחוש את חמוטל ואריאל ומבינות קצת מה הביא אותם לבחור בתפקידים אלו של ראשי הנהגות. מדובר בשני קליברים איכותיים ובעלי תחושת סולידריות חזקה שמנחה אותם. **ובכל זאת אנחנו רוצות להבין קצת יותר מה הן הנהגות ההורים הללו.**

חמוטל: הנהגת ההורים כוללת נציגים מכל הכיתות העובדים לצד בית הספר ומסייעים לו בתחומים השונים. הייחודיות של הנהגת ההורים של "קשת" קשורה בתחושות שייכות ושותפות שיש להורים כלפי בית הספר. מדובר בשותפות רעיונית, חינוכית-אירגונית וכלכלית. לא תמיד פשוט למצוא את האיזונים הנכונים בין ההורים לצוות. בית הספר היסודי נמצא במקום שונה מהחטיבה, משום שהוא ותיק, גדול יותר ומבוסס, וכמו נער מתבגר רוצה קצת נפרדות מהוריו. האתגר הוא למצוא את הדרך הנכונה שההורים יהיו מעורבים ובעלי השפעה בבית הספר מעמדה של שותפות ולא מעמדה של לקוחות, עם הגבולות והאיזונים הנכונים.

אריאל: בית הספר נבנה סביב נושא מרכזי מסוים, אידיאולוגיה מסוימת, והנהגת ההורים של "קשת" מבטאת את רצונם של ההורים לחוש שהיא אכן מתקיימת. בית הספר היסודי, מעצם היותו גדול, מאגד בתוכו אנשים שקצת רחוקים מהליבה הרעיונית של "קשת", וזה עשוי לעורר מורכבות. מטרת ההנהגה היא בעיקר לתמוך בבית הספר ובצוות הניהולי והחינוכי. זו הסיבה שנמנעתי מלהתערב אצל ידידיה בשיקולים ניהוליים.

אחרי שנתיים בתפקיד, שזו חתיכת זמן, מעניין אותנו לשמוע ממה הם נהנו.

חמוטל: נהניתי מההכרה שבית הספר עשה צעדים קדימה. כהורים אנחנו לא תמיד ערים לכל העשייה. מהמקום בו הייתי, יכולתי לראות מקרוב את ההשקעה של הצוות החינוכי, את ההתפתחות וההתקדמות של בית הספר.

אריאל: נהניתי מהעובדה שהחטיבה, בשנה הראשונה שלה כבית ספר נפרד, עומדת יפה על הרגליים, מתנהלת ומתפקדת בצורה טובה. הרבה מאוד הודות לניהול נבון של ידידיה. יש גם שיפור משמעותי בתשתיות בית הספר וזה בהחלט מורגש.

וממה פחות נהניתם?

חמוטל: ממפגשים פחות נעימים עם חברים מהקהילה; מביקורת מצד אנשים; מהחוויה של כוננות תמידית. פתאום קורה משהו ואתה נקרא לדגל וזה לא תמיד מתאים. בנוסף, מי שחבר בהנהגה גם אוטומטית חבר בוועד, בבחינת "שניים במחיר אחד". הדבר חשוב ארגונית אך יוצר עומס.

בקיצור, אתם ממליצים על התפקיד?

חמוטל: רק למי שמוצא בזה עניין, שזה משמעותי עבורו ושהוא אוהב את זה.

חמוטל עוסקת בעשייה חברתית גם בחייה המקצועיים. היא מנהלת קהילה במשואות יצחק. כשאנו שואלות על ההבדל בין העשייה החברתית המקצועית לעשייה החברתית הקהילתית היא אומרת: ההבדל הוא שהעשייה החברתית הקהילתית מתרחשת במקום שאני חלק ממנו, בבית שלי.

אז מה העשייה החברתית הבאה שלכם?

חמוטל: כנראה בתחום דומה מבחינת השדה החברתי. השנה לקחתי על עצמי לרכז מטעם ההורים את קידום פתיחת כתה י' על בסיס העבודה החשובה שנעשתה בשנים הקודמות ובעיקר בשנה הקודמת, עבודה שהכינה תשתית טובה ומסודרת, הן ארגונית הן מבחינת תוכנית הלימודים.

וחוץ מזה, חמוטל לומדת כרגע לימודי תרבות יהודית במכון "מנדל", וכולנו מחכים בקוצר רוח ליישומם של הלימודים שם גם בקהילתנו.

אריאל: אני רוצה לקדם גם את הקרובים לי וגם לתרום לחברה הישראלית באופנים שאני מאמין בהם. ארגון "פעמונים" מאוד משקף את האמונה שלי בעניין, כי הרעיון שם הוא לתת לאנשים חכות ולא דגים. מעבר לכך, אני רוצה לתרום בתחום שאני בקי בו: התנהלות כלכלית נבונה ואחראית.

ומה זה נותן לכם?

חמוטל: סיפוק גדול. יש הרבה מתנדבים ב"קשת". עשייה מחזקת את הקשר ויוצרת משמעות.

איך העשייה שלכם וההשתדלות למען החטיבה השפיעה על היחס לאנשים שלא בחרו ב"קשת"?

אריאל: אני לא שופט אותם, אני מכבד אותם. זו לגמרי זכותם, אני בעד מגוון דעות.

חמוטל: ברמה הרציונלית אני מסכימה לגמרי עם אריאל וגם אני הייתי שם... ברמה הרגשית חבל לי שעוזבים. אני גם מרגישה שזה מאתגר את הקהילה מבחינת החיבור והקשר כאשר מוסדות החינוך נפרדים. בכל מקרה, אנחנו מתקדמים לשלב הזה ונצטרך לבחור מה המשימה הבאה שתחבר את הקהילה.

רגע מרגש בתפקיד?

אריאל: ישיבת ההנהגה הראשונה והתחושה הזו שאני סוגר מעגל.

חמוטל: מבחינתי, הרגע המרגש היה המעבר לבית הספר החדש. אמנם לא הייתי פיזית כיוון שהייתי בחו"ל, אבל ליוויתי את האירוע מרחוק דרך חברי ההנהגה ישי ורונן. הרגשתי שזה צעד שמבטא באופן הכי ממשי את הדרך שעשינו מכתה של 26 תלמידים לבית ספר של 450 תלמידים.

אריאל: עוד רגע מרגש וכואב היה בתשעה באב. הגענו לרותי כוכבי וקיבלנו את הבשורה שלא יהיה בית ספר תיכון.

הריאיון תם. חמוטל חוזרת לבישולים ואריאל להכנת הקינוחים - עוד עשייה שמכניסה קצת טעם לחיים.

נעמה ריבל וורדה בלונדר

שבעים שנה למדינת ישראל כתב חידה - שבע חידות לשבעה עשורים

בכל ר"ח, מראש חודש חשוון ועד לראש חודש אייר,יתפרסם כתב חידה כאן בגליון "ודברת בם" ויופץ במייל.
כל כתב חידה יוקדש לעשור אחר בתולדות מדינתנו בסדר עולה, הפתרון- קוד בן 3 ספרות...
פתרתם? הקוד הוא המפתח למנעול של תיבת אוצר, התיבה מחכה לכם במבואת בית הספר, כל שעליכם לעשות הוא לפתור את החידה, לגשת לתיבת האוצר , לסובב את המנעול על פי הקוד, לשלוף הפתעה המחכה לכם, (אחת מחמש עשרה) לסגור שוב את המנעול ולאפשר לתלמידים נוספים (15 הפותרים הראשונים) לנסות את מזלם. החידה מיועדת לכל המשפחה, כל אחד מוזמן לתרום את חלקו לפתרון.

בהצלחה ולמאורת מדינת ישראל!

שבע חידות לשבעה עשורים
העשור הראשון 1948-1957

חלק א': נכון או לא נכון?

רק היגד אחד איננו נכון – רשמו את מספרו במשבצת הריקה למטה

0 1948: האנייה אלטלנה מגיעה לחוף ישראל עם תחמושת עבור אנשי האצ"ל ומופגזת ע"י צה"ל
1 1949: דגל הדיו מונף באילת לאחר ביבושה במבצע 'עובדה'
2 1950: חורף קיצוני עובר על ישראל ושלג נדיר יורד בתל-אביב
3 1951: הפעולות לייבוש אגם החולה מתחילות
4 1952: יצחק בן צבי נבחר ומתחיל לכהן כנשיא השני של מדינת ישראל אחרי חיים ויצמן
5 1953: כספי השילומים מגרמניה מתחילים להגיע לניצולי השואה
6 1954: משה שרת מכהן כראש הממשלה השני של ישראל
7 1955: ממרח השוקולד 'השחר העולה' מיוצר לראשונה
8 1956: צה"ל כובש את חצי האי סיני מידי מצרים במבצע קדש
9 1957: להקת 'התרנגולים' מופיעה לראשונה

חלק ב': אישיות מסתורית

זהו את האישיות ורשמו את הספרה שהתקבלה בפתרון במשבצת המלאה למטה

שמי כשם 'בירת העמק' שאיבדה את הראש
ושם אישי נשאר זהה גם בשעומד על הראש
אחריו הלכתי למדבר כשקרא לי 'בואי!'
ולידו אני נמצאת מאז ב"ניר קאובוי"
ענו על השאלה: כמה ילדים נולדו לנו?

חלק ג': מסר מוצפן

לכל אות בצופן ערך קבוע (ה=1 למשל). גלו ורשמו את ערכה של האות ז' במשבצת המנוקדת למטה

ה	מ	ע	ב	ר	ו	ת
1	10	21	22	14	18	8

1	2	4	7			

1	10	18	20	7	4	

9	18	13	12	14	1	

14	18	13	21	22	

20	6	4	12	

8	18	12	10	

8	18	14	20	1	10	22

4	12	14	13	20

1	9	20	16	10	4	

10	4	18	21	1	

4	15	10	

10	20	4	18	21

7	20	6	19	10	

18	20	1	

12	4	

1	14	20	21	17	1

10	20	22	14	

9	15	4	18	

10	4	18	15	4

8	18	14	20	16

10	20	20	9	10	5

8	18	9	11	10	22

18	9	15	18	13

10	20	12	9	8	1

8	18	14	22	21	10

18	12	14	7	9	13

8	18	11	6	13	10	

10	20	13	7	

18	20	1

8	18	14	22	21	10	22

10	20	6	20	14	17	22

18	19	11	16	9	

10	20	15	4	15	18	4	10	18

10	20	6	18	6	17

משפחה מבוקשת | משפחת ברכפלד

דנה (42), אילון (43), אחינעם (7), תמר (5), הגר (3), נעמי (1)

דנה נולדתי בחיפה, בת בכורה בין שלוש אחיות. למדתי בתיכון "הריאלי" והייתי פעילה ב"צופים" וב"מחנות העולים". בצבא שרתתי במודיעין ומיד אח"כ למדתי משפטים. תואר שני בזכויות אדם במלטה ובבלגיה. עבדתי בתחום וכשנולדה בתי הבכורה התחלתי ללמד באוניברסיטה בתחום זכויות אנשים עם מוגבלות.
אילון גדלתי בהרצליה, בן שני למשפחה עם שישה ילדים. למדתי במדרשת נעם והייתי פעיל בבני עקיבא. לאחר שירות צבאי בסיירת גולני, למדתי מדעי המחשב ומשפטים ובסיום התואר נסעתי לטיול ארוך בחו"ל במהלכו חציתי את הודו באופניים. תואר שני עשיתי בפילוסופיה.
היכרות לפני 18 שנה התנדבנו יחד בעמותת "בית הגלגלים" בהרצליה. באותה תקופה אילון היה מאד דתי ודנה חילונית למהדרין, כך שלא נוצר שום קשר אישי. בתום השנה הקשר נותק וכל אחד עבר "גלגולים" שונים - אילון הוריד את הכיפה ודנה החלה לשמור שבת. עשר שנים אח"כ נפגשנו במקרה בשבת בבית כנסת בהרצליה. התחלנו לצאת וחצי שנה אח"כ החלטנו להתחתן.
ילדים אחינעם - לומדת בכתה א' ב"קשת". אוהבת מאד יצירה ולרכב על אופניים וקורקינט. **תמר** - בגן "רימון". אוהבת מאד להיות במים ולבנות בכל סוגי החומרים. **הגר** - בגן "אדמה" (אנתרופוסופי) ברחובות. אוהבת מאד לשחק עם בובות ולעזור למבוגרים. בעלת חוש הומור מפותח, הסטנדאפיסטית של הבית. **נעמי** - עדיין בבית. ילדה שמחה וחברותית. אוהבת "לפטפט" עם אחיותיה.
איך הגעתם לקשת/מזכרת בתיה? חיפשנו ישוב מעורב עם אנשים כמונו, ושמענו מחברים שבמזכרת בתיה יש קהילה מגוונת ומקבלת שמתאימה לנו. **תחביבים אילון** - ספורט - ריצה (מרתון), אופניים, שחייה. **דנה** - שירה (מקהלה), כתיבה, יוגה. **בילוי משפחתי מועדף** טיול בטבע, לראות מקומות חדשים ולפגוש אנשים. **מה הייתם עושים אם היו לכם שבועיים ללא הילדים?** ישנים, קוראים ספר. **מה לא הייתם עושים בחיים?** קונים לילדות מכונית חשמלית, עושים מסלולי טיול בחול המועד. **משהו מפתיע לגלות עליכם** אילון אוהב לקרוא בתורה, דנה חלמה להיות שחקנית. **חוויה משפחתית משמעותית** טיול משפחתי להודו בקיץ האחרון. **השבת שלנו** מבקרים במניין המשתף, אוכלים ארוחות משפחתיות ומשתדלים לארח בכל שבת חברים או משפחה. **מוטו משפחתי** תמיד אפשר להשיג יותר. **מה המשפט שאתם אומרים הכי הרבה פעמים ביום?** אילון - "תתאמצי יותר" דנה - "תפסיקו לריב". **תרומה לקהילה** אילון מתנדב ב"הוד ישראל" בחלוקת מזון, בעבר כיהן בועד המנהל של "בית הגלגלים". דנה התנדבה ב"יד ריבה" בייעוץ משפטי לקשישים. **שלוש מילים על טלויזיה** - אין לנו בבית **צמחונות** - אילון מגיל 12 **מסיבות ימי הולדת** - כמה שיותר צנוע **חלומות לעתיד** - להשתלב ולתרום מעצמנו, בתור התחלה דנה הצטרפה לצוות "ודברת בם".

משפחות המעוניינות לככב אצלנו ב"משפחה מבוקשת" נא לפנות לשרון תמרי במייל vedibarta12@gmail.com

מתכננים בר מצווה עם המשפחה והבית צר מלהכיל? תגידו קשת
מחפשים מקום לחגוג ימי הולדת? קשת
מעוניינים להגשים חלום ולפתוח חוג או סדנא בלי לקרוע את הכיס? קשת

חטיבת קשת מציעה פתרון קרוב ונגיש:
כיתות ומרחבים להשכרה לאירועים, סדנאות וחוגים

בת/בר מצווה, שבת חתן, קידושים, ימי הולדת, סדנאות וחוגים.
אפשרות להשכרה חד פעמית וארוכת טווח.
ניתן לשכור מקרן, מסך, ורמקול עם מיקרופונים תמורת תשלום נוסף.
תעריפי ההשכרה על פי הנחיות המועצה.

לפרטים נוספים יש ליצור קשר עם המזכירות של החטיבה
keshet.high.mb@gmail.com

כתבות, תמונות שוות, ציורים, סיפורים, שירים, הערות, מחמאות, הארות ושאר הגיגים
נא לשלוח למייל: vedibarta12@gmail.com